

ſom den forelaa, jo var en Leilighedslov, en Nødhjælp overfor abnorme Tilſtande, og at det alſaa kun gjaldt om gjennem Loven at muliggjøre, hvad der ellers vilde være vanſkeligt, medens man derimod ikke vilde gjennemføre principielle Reforme paa noget Omraade. Det er jo egentlig for en væſentlig Del abnorme Tilſtande, ſom have fremkaldt Nødvendigheden af denne Lov, nemlig de ſtore Folkethingskrebſe, hvor der ſkal vælges en ſtor Mængde Valmænd, og hvor alſaa den vante og efter Valglovens Bogtaver foreſkrevne Fremgangsmaade ikke kan bruges. Man har jo i Pragis allerede fulgt den Fremgangsmaade at lade ſtemme efter afgivne Liſter, og dette høie Thing har godkjendt det. Det, der var praktiſt Trang til ved det foreſtaaende Landſtingsvalg var, at den Pragis, ſom alſaa ved Samſtemning fra alle Sider havde udviklet ſig, blev lovfæſtet. Det var det, ſom Forſlaget, ſom det forelaa fra Regjeringens Side, gif ud paa, idet man kun havde ændret, hvor det var nødvendigt, nemlig hvor der ſkulde vælges en Flerhed af Valgmænd i en Kreds, man havde ſaa naturlig taget Analogi og Forbillede fra den Ordning, ſom finder Sted ved Borgerrepræſentationsvalgene. Der var alſaa ikke paa nogen Maade foregrebet Noget i Henſeende til den almindelige Afſtemningsmaade. Det var klart, at Lovforſlaget kun fremtraadte ſom en praktiſt Nødhjælp i Tilfælde, hvor den i Loven foreſkrevne Fremgangsmaade ikke kunde bruges. Det var netop det, Thinget den Gang var enig om at faſtholde, og det forekommer mig ogſaa at være det Korrekte og Naturlige. Jeg veed ikke, at der har viſt ſig Trang til Ændringer i Valgloven paa andre Omraader end netop der, hvor det ſtore Antal Valgmænd gjør en Diktering umulig, og hvorfor ſkal man ſaa i Anledning af en ſaadan Leilighedsnødvendighed gaa til at gjennemføre en almindelig Reform, ſom, hvis den ſkulde gjennemføres, maatte ſtrække ſig videre, navnlig ogſaa til Folkethingsvalg, og ſom maatte gjøres til Gjenſtand for nærmere grundigere Overveieſe, end der kan blive Spørgsmaal om at ſkjænke den ved denne Leilighed. Der vil vel foreligge en naturlig Anledning til at komme ind paa diſſe almindelige Principſpørgsmaal, naar Folkethingskredsene ſkulde omordnes; ſaa maa der jo foregaa en Ændring i Valgloven, og da vil det være naturligt ogſaa at tage det Spørgsmaal op. Saa vil der være den rette Leilighed til Overveieſe, idet man da ikke ſkal drøfte Spørgsmaalet under Tryk af en foreliggende praktiſt Trang, en Nødvendighed, ſaa at

ſige, der byder at komme til Ende med Sagen, men kan ſtaa fuldtændig frit, ſaa at man kan overveie Sagen rent ſaglig uden den ſærlige Nødvendighed, at Loven ſkal bruges ved et foreſtaaende Valg. Jeg ſkal tillade mig, alſaa i Overensſtemmeſe med det Synspunkt, ſom jo baade den høitærede Miniſter og dette Thing fra begge Sider have vedkjendt ſig ved 2den Behandling, at foreſlaa det høitærede Thing at vende tilbage til den oprindelige Afſattelse, hvorved alle de principielle Ændringer, ſom ere indførte her, ville udgaa, og de Betænkeliigheder, ſom Lovforſlaget nu frembyder, ville bortfalde. Det forekommer mig, at naar der er Spørgsmaal om en Lov angaaende Valgmaaden til dette Thing, og naar dette Thing i ſin Helhed fra begge Sider har viſt den Reſignation ikke at ville gjøre Forandring videre, end Nødvendigheden byder, ikke at ville gjennemføre en principiel ny Ordning, men nøie med, hvad Dieblittets praktiſte Trang byder, er det dog ganſke naturligt at vente, at der ogſaa fra det andet Things Side viſes den Hensynsfuldhed at anerkjende det Synspunkt, ſom ſaaledes har været det herſkende her. Det er ſaa meget naturligt, ſom vi kun ſige: vi ville ikke gaa videre i Retning af Forandring end Dieblittets Trang byder. Det er yderligere pointeret ved den høitærede Miniſters Ændringsforſlag, hvorefter Loven begrændſes til 6 Maaneder — det er ſelvfølgelig et Forſlag, ſom jeg fuldt ud kan acceptere, idet det kun yderligere tjener til at gjennemføre den almindelige Opfattelse, ud fra hvilken jeg ogſaa har tilladt mig at ſtille mit Ændringsforſlag.

Casperſen: I Modſætning til den fiſtbe ærede Taler ſkal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Forſlag til Thingets Vedtagelſe. Jeg mener netop, at her er god Grund til at tage det foreliggende Spørgsmaal op. Det forekommer mig, at naar der ſkal gjøres Forandring, og naar den Forandring, der er foreſlaaet ved Folkethingets Afſattelse, er ſaa ringe, ſom den er, er der ingen Grund til at ſkyde diſſe Spørgsmaal til Side, ſærlig da den høitærede Indvrigsminiſter jo ikke har modſat ſig Forſlaget af Realitetsgrunde, ligesom Høire i Folkethinget jo heller ikke modſatte ſig dette Forſlag. Det forekommer mig derfor, at der ikke er Grund til atter at lade dette Lovforſlag være et af dem, ſom lige i Slutningen af Samlingen ſkulde gaa fra det ene Thing til det andet og mulig i Fællesudvalg; vi kunne ſaae ſaadanne Spørgsmaal nok endda. Det synes mig derfor rigtigt at vedtage det,